

Вѣстника му развали атмосферата, подигна утробитѣ.

Ни едно негодование, ни едно озъбване, ни единъ юмрукъ не се испрѣчва прѣдъ него. Сѣки се бои. Сѣкиму иде на ума оная дума: „Въ рѣдка калъ камъкъ не фърляй!“... И той е неоязвимъ!

Гений, заслуги, самопожертвования за общото благо, капитали отъ енергия и сила, безукорна честность; полвѣкъ отдаденъ на служба на народа, подвиги — трѣбватъ на други, за да спечелатъ славата — или поне да избѣгнатъ плѣсеньта на забравата!

На тогова нищо подобно не бѣше нужно — за да стане великъ; той не влѣзе въ арената на честната, чело-вѣшката дѣятелность.

Той слѣзе въ гириза.

И грабѣ смрадъ и фърля!

* * *

И Маратъ е тържествующъ, омерзителенъ, *знаменитъ*!

Ахъ, още тая „Епоха-Кърмачка!“...
